

Nowe przymierze

„Oto nadchodzą dni, mówi Pan, kiedy zawrę z domem Izraela nowe przymierze... Włożę moje prawo w ich serca i wypiszę je w ich umysłach; będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem”.
Jeremiasz 31:31,33

Przymierze to umowa lub porozumienie między dwiema stronami. Wyrażenie „nowe przymierze” w naszym tekście początkowym sugeruje, że istniało „stare” przymierze. Było to Przymierze Prawa, które Bóg dał narodowi izraelskiemu poprzez Mojżesza na górze Synaj. (Księga Wyjścia, rozdziały 19-24; List do Hebrajczyków 8:13). Apostoł Paweł wyjaśnia, że wiele elementów Przymierza Prawa były „cieniami rzeczy niebieskich” i „dobrych rzeczy, które miały nadejść” w ramach przyszłego Nowego Przymierza. List do Hebrajczyków 8:5; 10:1

Obietnice Nowego Przymierza mają swoje źródło w Przymierzu Abrahamowym, w którym Bóg obiecał Abrahamowi: „W twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 22:16-18). Apostoł Paweł mówi nam, że „czterysta trzydzieści lat” później Bóg dał Izraelowi Przymierze Prawa (Ga 3:15-17). Następnie zadaje retoryczne pytanie: „Dlaczego więc w ogóle zostało dane prawo [przymierze]?”. Odpowiada: „Zostało dodane z powodu przestępstw, aż przyszedł Potomek, do którego odnosiła się obietnica” (Galacjan 3: 19).

Przymierze Prawa było „święte, sprawiedliwe i dobre” i zostało dane przez Boga, aby naród żydowski uświadomił sobie swój upadły i niedoskonały stan, aby „grzech stał się grzechem nadmiernym” i aby pokazać, że nie są w stanie usprawiedliwić się przed Bogiem (Rzymian 7:12-14; 3:20). W innym miejscu Paweł wyjaśnia: „Prawo było naszym wychowawcą, aby nas doprowadzić do Chrystusa, abyśmy zostali usprawiedliwieni przez wiarę” (Galacjan 3:24). Przymierze Prawa miało udowodnić Izraelowi potrzebę odkupieńczej krwi Odkupiciela, Chrystusa i Jego przelanej krwi, aby zostać usprawiedliwionym przed Bogiem.

Ofiary w Dzień Pojednania

Kiedy Bóg dał Izraelowi Przymierze Prawa, przekazał również dokładne instrukcje dotyczące budowy Przybytku, wraz z wytycznymi dotyczącymi ofiar, które miały być tam składane. W coroczny Dzień Pojednania składano ofiary, które wymagały przelania krwi. Księga Kapłańska, rozdział 16

Najpierw Aaron zabijał „wół ofiarny”, aby „dokonać pojednania za siebie i za swój dom”. Jego krew była zabierana do Miejsca Najświętszego i skrapiana „na ... i przed tronem łaski ... siedem razy”. (Księga Kapłańska 16:11-14). Wskazywało to na dobrowolną ofiarę doskonałego człowieka, Jezusa, „który dał samego siebie jako okup za wszystkich, aby w odpowiednim czasie zostało to potwierdzone” (1 List do Tymoteusza 2:5,6). W innym miejscu Paweł stwierdza, że „bez rozlania krwi nie ma

odpuszczenia” grzechów. List do Hebrajczyków 9:19-22

Poświęcenie i narodziny Jezusa w duchu nad rzeką Jordan, a następnie jego śmierć i zmartwychstanie były gwarancją, że w „odpowiednim czasie” Boga długo obiecane błogosławieństwa w ramach Nowego Przymierza staną się rzeczywistością w Królestwie Mesjańskim. Paweł pisze: „W ten sposób Jezus stał się poręczycielem [greckie: zastawem lub gwarancją] lepszego testamentu” lub przymierza. „Przez własną krew wszedł raz na zawsze do miejsca świętego”. List do Hebrajczyków 7:22; 9:12; 10:10

Apostoł Paweł zapewnia nas, że Jezus jest obiecany potomkiem błogosławieństwa. Píše: „Obietnice zostały dane Abrahamowi i jego potomstwu. Nie mówi: „potomstwu”, jakby chodziło o wielu, ale „potomstwu”, jakby chodziło o jednego, a jest nim Chrystus”. List do Galatów 3:16

Ofiarowanie kozła Pańskiego

Druga ofiara była składana w coroczny Dzień Pojednania Izraela. Była to „koziół ofiarny za grzechy ludu”, którego krew również wnoszono do Miejsca Najświętszego i skrapiano „na... i przed tronem łaski”, podobnie jak w przypadku cielca (Księga Kapłańska 16:15). Ofiarowanie kozła symbolizuje „żywą ofiarę” wiernych naśladowców Pana w obecnym Wieku Ewangelii, którzy „nie dostosowują się do tego świata”, ale codziennie starają się „przemieniać” poprzez odnawianie swoich umysłów i „rozpoznawać, jaka jest wola Boża – co jest

właściwe, miłe i doskonałe”. (Rzymian 12:1,2). Ofiara wiernych, poświęconych naśladowców Chrystusa jest akceptowalna dla naszego Ojca Niebieskiego tylko dzięki zasłudze ofiary okupu Jezusa, przedstawionej przez ofiarę cielca. Jak wyjaśnia Paweł, Bóg „uczynił nas akceptowanymi w Umiłowanym [Jezusie Chrystusie]. W Nim mamy odkupienie przez Jego krew” (). Efezjan 1:6,7

Było wiele różnych ofiar, które Bóg ustanowił dla Izraelitów w ramach ich przymierza na pustyni. Jednak tylko dwie ofiary, których krew została wniesiona do Miejsca Najświętszego i pokropiona na i przed tronem łaski. Były to ofiara z byka i ofiara z kozła Pańskiego, obie składane w Dzień Pojednania.

Zrozumienie symbolicznego znaczenia tych dwóch ofiar było jedną z wielkich „tajemnic” Biblii. Uczy ona, że obiecane potomstwo błogosławieństwa składa się z wielu członków (Efezjan 5:23-32; Kolosan 1:26,27). „Wszyscy bowiem, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa... wszyscy bowiem jesteście jednym w Chrystusie Jezusie. A jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście potomstwem Abrahama i dziedzicami zgodnie z obietnicą” (Galacjan 3:27-29). Paweł stwierdza również: „Ciało ludzkie ma wiele części, ale wiele części składa się na jedno całe ciało. Tak samo jest z ciałem Chrystusa” (1 Koryntian 12:12).

Szkolenie sług Nowego Przymierza

Chrystus Jezus wraz z członkami swojego ciała przyniesie błogosławieństwa wszystkim rodzinom ziemi zgodnie z warunkami Nowego Przymierza. Paweł wyjaśnia: „Który też uczynił nas zdolnymi do pełnienia posługi Nowego Przymierza” (2 Koryntian 3:6). Nasze obecne przygotowania, jeśli będziemy wierni aż do śmierci, uczynią nas zdolnymi do współpracy z Chrystusem w zarządzaniu Nowym Przymierzem naturalnym Izraelem, a ostatecznie całą ludzkością. Przygotowanie to odbywa się dzięki duchowi świętemu Bożemu, który „zapisał Jego prawo w naszych sercach”, w naszym życiu i postępowaniu. Dlatego zdajemy sobie sprawę, że „sami z siebie nie jesteśmy godni twierdzić, że cokolwiek pochodzi od nas. Nasze uprawnienia pochodzą raczej od Boga” (2 Kor 3: 2-5).

Apostoł wyjaśnia również, w jaki sposób członkowie ciała Chrystusa są rozwijani i sprawdzani w obecnym wieku w ramach szczególnej cechy Przymierza Abrahamowego. Cecha ta została przedstawiona przez żonę Abrahama, Sarę (Galacjan 4:22-31). Sara była „kobietą wolną”, prawdziwą żoną Abrahama, która po wielu latach bezpłodności urodziła Izaaka, potomka obietnicy. Zgodnie z Bożym planem cecha Sary w Przymierzu Abrahamowym miała na celu wyprodukowanie i rozwój nasienia błogosławieństwa. Nasienie to miało służyć do błogosławienia wszystkich rodzin ziemi.

W końcowych wersetach 24 rozdziału Księgi Rodzaju czytamy, jak Izaak, który symbolicznie reprezentuje Chrystusa, poślubił Rebekę, która symbolicznie reprezentuje członków ciała

Chrystusa, czyli kościół. Werset 67 mówi: „Izaak pocieszył się po śmierci swojej matki [Sary]”. Sara reprezentuje cechę Przymierza Abrahamowego, która działa w Wieku Ewangelii – rozwój potomstwa błogosławieństwa, „małego stadka” (Łk 12:32). Dlatego jej śmierć oznacza koniec Wieku Ewangelii, po którym Nowe Przymierze zacznie działać w królestwie Chrystusa.

Miasto, którego budowniczym jest Bóg

Obietnica lepszych dni została dana od momentu, gdy Bóg po raz pierwszy zaczął postępować z Abrahamem. Apostoł pisze: „Przez wiarę [Abraham] przebywał w ziemi obiecanej, jak w obcym kraju, mieszkając w namiotach wraz z Izaakiem i Jakubem, spadkobiercami tej samej obietnicy. Szukał bowiem miasta, które ma fundamenty, którego budowniczym i twórcą jest Bóg”. List do Hebrajczyków 11:9,10

W Biblii miasto jest często symbolicznie używane do przedstawienia rządu. Na przykład rzeczywiste miasto Jerozolima reprezentuje rząd Izraela dla narodu żydowskiego. W powyższych wersetach czytamy, że miasto lub rząd, którego szukał Abraham, miało mieć „fundamenty”, czyli siłę, stabilność i trwałość. Fundamentami tymi są święte zasady Boga: „sprawiedliwość i prawość”, „miłosierdzie i prawda” (Psalm 89:14). Jedynym budowniczym, który mógł nadać takie cechy królestwu, jest Bóg.

W tym duchu apostoł Jan napisał: „Ja, Jan, ujrzałem święte miasto, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba

od Boga, przygotowane jak oblubienica przystrojona dla swego męża” (Objawienie 21:2). Następne wersety zawierają piękny opis dzieła, jakie ma wykonać to królestwo, które będzie funkcjonować na zasadach Nowego Przymierza. Objawienie 21: 3,4

Pośrednik Nowego Przymierza

Słowo „pośrednik”, oznaczające pośrednika lub pojednawcę, jest używane w Biblii wyłącznie w związku z przymierzem między dwiema stronami. Mojżesz był pośrednikiem przymierza Prawa i był typem lub obrazem Jezusa, pośrednika nowego i lepszego przymierza. Paweł pisze, że Jezus „uzyskał doskonalszą służbę, o tyle, o ile jest pośrednikiem lepszego przymierza, które zostało ustanowione na lepszych obietnicach” (Hbr 8:6). (List do Hebrajczyków 8:6). Tutaj dokonuje się porównania z Przymierzem Prawa, zgodnie z którym naród izraelski był zobowiązany do doskonałego wypełnienia wszystkich wymagań tego przymierza, aby otrzymać usprawiedliwienie i życie. Jednak ze względu na swój upadły stan naród ten nie dotrzymał tych warunków. Dlatego nikt nie był w stanie osiągnąć życia. List do Rzymian 3:19,20

Apostoł kontynuuje: „Gdyby pierwsze przymierze było bez wad, nie byłoby potrzeby szukać miejsca dla drugiego. Ponieważ znalazł wady, [...] mówi: Oto nadchodzą dni, mówi Pan, kiedy zawrę nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy”. (List do Hebrajczyków 8:7,8). Pierwsze przymierze, przymierze Prawa, było miarą zdolności doskonałego człowieka do jego przestrzegania.

Tylko Jezus był w stanie wypełnić przymierze Prawa, ponieważ tylko On był doskonały. Mateusz 5:17,18

Przymierze Prawa nie mogło pozwolić jego pośrednikowi, Mojżeszowi, działać w imieniu każdego grzesznika i zapewnić im możliwość ostatecznego doskonałego wypełnienia go. Wynikało to z faktu, że sam Mojżesz był niedoskonały. Przymierze to nie zawierało również żadnych postanowień dotyczących wyeliminowania złych wpływów, które stanowiły wielką przeszkodę w wypełnianiu wszystkich jego wymagań. Tak więc, ze względu na niedoskonałość ludzi, Mojżesza i wiele zewnętrznych złych wpływów, potrzebne było inne przymierze, aby doprowadzić ludzi do pełnej i trwałej harmonii i łaski u Ojca Niebieskiego.

Odnosnie zawarcia Nowego Przymierza apostoł stwierdza: „Nie będzie ono podobne do przymierza, które zawarłem z ich przodkami, gdy wziąłem ich za rękę, aby wyprowadzić ich z Egiptu, ponieważ nie pozostali wierni mojemu przymierzowi, a ja odwróciłem się od nich, mówi Pan” (List do Hebrajczyków 8:9). Nowe Przymierze będzie w stanie pojednać upadłą ludzkość z Bogiem podczas królestwa mesjańskiego, ponieważ będzie miało lepszego pośrednika, Chrystusa i członków Jego ciała, czyli Kościoła. (List do Hebrajczyków 8:6; Ewangelia Mateusza 19:28; Ewangelia Łukasza 22:28-30). Razem „Chrystus” będzie współczującym „kapłanem”, administratorem Nowego Przymierza. List do Hebrajczyków 2:11,16-18; Objawienie św. Jana 20:6

Apostoł Paweł stwierdza: „Oto przymierze, które zawrę z domem Izraela po tych dniach, mówi Pan: Włożę moje prawa w ich umysły i wypiszę je na ich sercach; i będę dla nich Bogiem, a oni będą dla mnie ludem”. (List do Hebrajczyków 8:10). Wtedy „nie będą już uczyć każdego człowieka jego bliźniego ani każdego człowieka jego brata, mówiąc: Poznajcie Pana, bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego z nich aż do największego, mówi Pan, bo przebaczę ich winy i nie będę więcej pamiętał ich grzechów”. Jeremiasz 31:34

Wcześniejsze wydarzenia

Kiedy na górze Synaj zawarto przymierze Prawa, rozległy się grzmoty, błyskawice, pojawiła się gęsta chmura, rozległ się głośny dźwięk trąby, pojawił się dym, a góra mocno zadrżała (Księga Wyjścia 19:16-18). Apostoł Paweł pisze: „Widok był tak przerażający, że Mojżesz powiedział: „Drzę ze strachu” (Księga Hebrajczyków 12:18-21). Każdy z tych elementów natury ma symboliczne znaczenie. Tak jak te przerażające widoki i dźwięki poprzedziły zawarcie przymierza Prawa, tak samo wielki czas ucisku na ziemi poprzedzi zawarcie przymierza Krwi. (List do Hebrajczyków 12:18-21). Każdy z tych elementów natury ma symboliczne znaczenie. Tak jak te przerażające widoki i dźwięki poprzedzały ustanowienie Przymierza Prawa, tak samo wielki czas ucisku na ziemi poprzedzi zawarcie Nowego Przymierza. Daniel 12:1; Joel 2:1-11; Objawienie 16:18-21

Spełnienie biblijnych prorocstw i znaków czasów wskazuje, że ten okres wielkiego ucisku zbliża się wielkimi krokami. Objawia się on „grzmotami”, wezwaniami do sprawiedliwości, a także pomrukami niezadowolenia; „błyskawicami”, przebłyskami prawdy i ujawnianiem nieprawości; „gęstą chmurą”, narastającymi kłopotami i niezadowoleniem; „dźwiękiem trąby”, żądaniami praw, zarówno rzeczywistych, jak i wyimaginowanych; „dymem”, wynikającym z symbolicznego ognia zniszczenia spowodowanego anarchią; oraz „trzęsieniem ziemi”, usunięciem ludzkich instytucji społecznych, finansowych i religijnych, które nie są w harmonii z Bogiem. Aggeusza 2:6,7; Hebrajczyków 12:26,27

Mojżesz był nieobecny wśród narodu żydowskiego, ponieważ udał się na górę, aby obcować z Bogiem, podczas gdy góra była spowita dymem i trzęsła się. Sugeruje to symbolicznie, że kiedy ostatni członkowie ciała Chrystusa okażą się wierni aż do śmierci i zmartwychstaną do boskiej natury, nadejdzie kulminacja wielkiego czasu ucisku (), jakiego ziemia jeszcze nie doświadczyła. Na szczęście dni te zostaną skrócone, a królestwo pod sprawiedliwymi rządami Chrystusa zostanie ustanowione na ziemi. Mateusz 24: 21,22

Ziemskie przedstawicielstwa

Pismo Święte informuje nas, że Bóg będzie miał ludzkich przedstawicieli na Ziemi, którzy będą zarządzać Nowym Przymierzem. Będą to wskrzeszeni wierni i święci, którzy żyli przed pierwszym przyjściem Jezusa, od Abela po Jana

Chrzcziciela. Będą oni pełnić funkcję „sędziów” i „książąt na całej ziemi”, ludzkich przywódców pomagających ludzkości. Mateusz 11:11; Łukasz 13:28; Izajasz 1:26; Psalm 45:16

Apostoł Paweł wymienia z imienia niektórych z tych wiernych, dodając: „Wszyscy oni, dzięki wierze, otrzymali dobre świadectwo, ale nie osiągnęli tego, co zostało obiecane, ponieważ Bóg przygotował dla nas coś lepszego, aby oni bez nas nie osiągnęli doskonałości” (List do Hebrajczyków 11:1-40). Ci mężczyźni i kobiety Boże bardzo cierpieli za wierną służbę Panu. Jednak nie byli oni spadkobiercami duchowego potomstwa obietnicy. Chociaż otrzymali „dobrą opinię dzięki wierze”, każdy z nich zstąpił do grobu, aż do czasu, gdy Chrystus i jego kościół osiągnęli pełnię, a Nowe Przymierze zostało zapoczątkowane. Ci starożytni godni zostaną wskrzeszeni „doskonali”, tak jak Adam w ogrodzie Eden. Dzięki swoim doskonałym umysłom i zdolnościom będą oni przykładami i nauczycielami dla ludzi.

Wierna resztką

Oprócz starożytnych godnych, święci prorocy Boga przepowiedzieli, że będzie wierna „resztką” Żydów. Będą oni jednymi z pierwszych beneficjentów błogosławieństw Nowego Przymierza. (Izajasz 30:19; Psalm 107:6,28). Przez proroka Izajasza Bóg mówi nam, że ta „resztką Jakuba [Izraela]” powróci „z czterech stron świata”. (Izajasz 10:21,22; 11:11-16). Również poprzez proroka Jeremiasza Bóg ogłasza, że nastąpi zgromadzenie tej wiernej resztki

i że będą oni „mieszkać na swojej ziemi”. Jeremiasz 23:1-8

Ta wierna resztką Żydów w końcu zwróci się do Pana z prośbą o wybawienie, nie ufając porozumieniom politycznym z innymi narodami ani ludzkiej potędze militarnej. Wtedy Pan ich wybawi. (Izajasz 30:15,18,19; Zachariasz 14:1-3). Prorok Zachariasz napisał: „Tak mówi Pan: Ja... będę mieszkał pośród Jerozolimy, a Jerozolima będzie nazwana miastem prawdy” i będzie „cudowna w oczach resztki tego ludu w tych dniach... i sprawię, że resztką tego ludu będzie posiadać wszystkie te rzeczy. I stanie się, że tak jak byliście przekleństwem wśród pogan, domu Judy i domu Izraela, tak Ja was ocalę, a wy będziecie błogosławieństwem. ... Oto, co uczynicie: każdy niech mówi prawdę swemu bliźniemu, niech wykonuje sąd prawdy i pokoju w swoich bramach”. Zachariasz 8:3,6,12,13,16

Kontynuując, prorok stwierdza: „Wielu ludzi i silnych narodów przybędzie, aby szukać Pana Zastępów w Jerozolimie i modlić się przed Panem W owych dniach stanie się, że dziesięciu mężczyzn [reprezentujących wszystkie narody ziemi] chwyci się wszystkich języków narodów, a nawet chwyci się połę tego, który jest Żydem, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że Bóg jest z wami”. (Zachariasz 8:22,23). W ten sposób, począwszy od wiernej resztki Izraela, wraz z naukami Starożytnych Godnych, droga pojednania z Bogiem będzie dostępna dla wszystkich ludzi.

Prorok Ezechiel informuje nas, że Bóg zgromadzi „resztkę Izraela” i da jej nie tylko „ziemię Izraela”, ale także „jedno serce” i „nowego ducha”, swojego ducha sprawiedliwości. (Ezechiel 11:17-20). Wreszcie prorok Micheasz opisuje błogosławieństwa Nowego Przymierza jako „rosę” i „deszcz”, które spłyną na całą ludzkość. Píše on: „Resztką Jakuba będzie pośród wielu narodów jak rosa od Pana, jak deszcz na trawie, który nie czeka na człowieka ani nie oczekuje na synów ludzkich” (Micheasz 5:7,8).

Zapieczętowne krwią Jezusa

W Liście do Hebrajczyków wprowadzenie Przymierza Prawa podane jest jako przykład tego, jak zostanie wprowadzone Nowe Przymierze. Apostoł wskazuje, że przymierze z Bogiem, takie jak Przymierze Prawa i Nowe Przymierze, musi być przypieczętowne krwią. „Gdzie bowiem istnieje przymierze, konieczne jest przedstawienie śmierci tego, kto je ratyfikował, ponieważ przymierze jest ważne tylko w odniesieniu do ofiar, które zginęły, a nie ma mocy, gdy ten, kto je ratyfikował, żyje. Dlatego nawet pierwsze [przymierze Prawa] nie zostało ustanowione bez krwi” (List do Hebrajczyków 9:16-18). Śmierć Jezusa zapewniła zasługę lub wartość krwi, która przypieczętuje Nowe Przymierze.

W nocy, kiedy Jezus ustanowił wraz ze swoimi uczniami pamiątkę swojej śmierci, podał im kielich, zachęcając ich: „Pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja krew Nowego Przymierza [przymierza], która

za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów” (Mt 26:27-28; Łk 22:20; 1 Kor 11:25). (Mateusz 26:27-28; Łukasz 22:20; 1 Koryntian 11:25). Jezus wskazał tutaj, że jego śmierć zapewni wartość lub zasługę, aby w odpowiednim czasie zainaugurować Nowe Przymierze.

Uczestnicy cierpień Jezusa

Uczniowie zostali zaproszeni, podobnie jak każdy kolejny poświęcony naśladowca Mistrza w całym Wieku Ewangelii, do wypicia z kielicha, symbolizującego przyjęcie zasługi ofiary Chrystusa za nich. Na tej podstawie otrzymali przywilej stania się „uczestnikami cierpień Chrystusa”. (1 Piotra 4:13; 2 Koryntian 1:7). Są „usprawiedliwieni przez wiarę” w Jego krew jako swojego Zbawiciela. (Rzymian 3:24; 5:1,9). Mają oni zatem możliwość „umrzeć wraz z Nim”, aby „żyć wraz z Nim”, „cierpieć” wraz z Nim, aby również „królować wraz z Nim” jako „królowie i kapłani”. 2 Tymoteusza 2:11,12; Objawienie 20:6

Apostoł Paweł wyjaśnia: „Czy kielich błogosławieństwa, za który dziękujemy Bogu, nie jest uczestnictwem we krwi Pomazańca? Czy chleb, który łamiemy, nie jest uczestnictwem w ciele Pomazańca? Ponieważ jest jeden chleb, my, wielu, stanowimy jedno ciało, ponieważ wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie”. 1 List do Koryntian 10:16,17

W Liście do Hebrajczyków apostoł kontynuuje: „Gdy Mojżesz ogłosił całemu ludowi wszystkie

przykazania zgodnie z Prawem, wziął krew cieląt i kozłów [...] i pokropił zarówno księgę, jak i cały lud, mówiąc: To jest krew przymierza, które Bóg wam nakazał”. (List do Hebrajczyków 9:19,20). W tym typowym obrazie krew „cieląt i kozłów” symbolizuje ofiarę Chrystusa, Głowy, i członków Jego ciała.

Apostoł Paweł dodaje następnie: „Tak więc konieczne było, aby te ziemskie kopie rzeczy niebieskich zostały oczyszczone przez te ofiary, ale same rzeczy niebieskie są oczyszczane przez ofiary lepsze od tych” (werset 23). „Kopie” lub obrazy rzeczywistości pod Prawem Przymierza musiały być oczyszczone i uświęcone ofiarami ze zwierząt – byków i kozłów. Jednak „rzeczy niebieskie” – Nowe Przymierze i jego ustalenia – są oczyszczane „lepszymi ofiarami”. Te lepsze ofiary to ofiary Chrystusa i Jego Kościoła.

Pośrednikiem Nowego Przymierza będzie zmartwychwstała i uwielbiona klasa „Chrystusowa”, Jezus jako Głowa wraz ze wszystkimi członkami Jego ciała. Dlatego też ich pośrednicząca praca pojednania Boga z ludzkością, w ramach Nowego Przymierza, nie może się rozpocząć, dopóki ostatni członek ciała Chrystusa nie okaże się wierny nawet aż do śmierci. Objawienie 2:10

Widzimy zatem, że celem Nowego Przymierza jest pojednanie ludzkości z Bogiem. Układ ten został zawarty wielkim kosztem, poprzez dobrowolną ofiarę i śmierć jedynego syna Bożego, Jezusa Chrystusa. (J 3:16,17). Nowe Przymierze będzie zatem świadectwem miłości i troski naszego Ojca Niebieskiego o całe swoje ludzkie stworzenie. „O

głębokości bogactwa, mądrości i wiedzy Boga!
Jakże niezbadane są Jego wyroki i niepojęte Jego
drogi!” Rzymian 11:33